

ТРИТЪ НАШИ ЕЗЕРА

Тритъ наши езера свѣтлѣятъ,
Тритъ наши огледала ясни,
Тритъ водни небеса синѣятъ,
Въ македонскитѣ долини красни.

Въ първото старъ Охридъ се оглежда,
Въ другото — духътъ на Самуила,
Върху третото чело навежда
Царствено Бѣлсица унила.

Денемъ тѣ унесени мечтаятъ,
Тихо шѣпнатъ съ вѣковетѣ дални,
Въ лунни нощи край вълни кристални
Самодиви тайнствени играятъ.

НОЩНА ПЪСЕНЬ

Спи Охридъ. Страшна тишина гробовна.
Съпрузитѣ почиватъ мълчишкомъ.
Веднага въ къщи, тихо, крадишкомъ,
Децата пѣсень писнаха бунтовна.

— Жена, да млъкнатъ — каза бързишкомъ
Башата, щомъ чу пѣсеньта чаровна. —
Иди!... Не, чакай малко... Ахъ, не повна
Такава пѣсень страшна, като гръмъ!

Що пѣятъ? Скоро, жено, спри ги!
Глупцитѣ готвятъ ми вѣже, вериги!
Иди!... Не... стой... да чуймъ що казва тамъ.

Жена, мари!... настрѣхва ми косата.
Словата страшни — сладко на душата.
О Господи! вдѣхни имъ разумъ тѣмъ!